

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Brevissima Ad
Perfectionem Via: Hoc Est, De Perenni divinæ voluntatis intentione,
executione, apprehensione

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066340

Caput VIII. Probatur adhuc exercitium Voluntatis Divinæ, præstare aliis, ex
eo, quòd omnem eorum perfectionem contineat, exercentique compendia
conferat

urn:nbn:de:hbz:466:1-45352

CAPUT VIII.

Probatur adhuc Exercitium Voluntatis Divinae, prestare aliis, ex eo quòd omnem eorum perfectionem contineat, exercentique compendiò conferat.

ESt etiam ex hoc capite, divinæ Voluntatis intentio & executio melior aliis omnibus, quia quidquid aliæ perfectionis habent, quidquid conferunt operanti, hoc totum, hæc sola, melius etiam, confert. & quod aliæ per ambages, longosque circuitus ostendunt, ad hoc ista compendiò, sincerius securiusque deducit. Aliæ postquam ad suos proprios terminos deduxerint, ultra non ducunt, sed perfectiori intentioni id muneris tanquam suum relinquunt. Hæc nunquam operantem deserit, sed per omnia vitæ Spiritualis, operationumque perfectarum puncta, rectè, sola sine vicariis ducit, usque ad celsissimas Sanctitatis & perfectionis periodos. Hoc ita esse, operæ pretium erit ni fallor, demonstrare. Quærenti ergo Perfectionem, & cum Deo unionem, necessaria est Mandatorum Divinorum observatio: *Si enim Matt. 19. vis ad vitam ingredi, serva mandata; at quid est, servare mandata, nisi exequi Voluntatem Dei? dixit Christus: Si quis vult post me venire, abneget Luc. 9. semetipsum, at quis tam se abnegat, quisve tam se in manus Dei resignat, à seque desciscit, quàm is, qui in omnibus hoc solum quærit, quid Deus velit: hoc solum facit, quod Deus vult. hoc solum optat & orat: Fiat voluntas Dei. certè si is sic o-* *Matt. 6.* perans, suam adhuc propriam retineret voluntatem, illa aut cum Dei Voluntate cohæreret, & sic communis jam non propria esset, aut Voluntatem

Drux
Sicut
221 usque
m
V
6

tatem Dei facere, non esset illam facere. Inter propriam enim hominis, & inter Dei Voluntatem, medium nihil est tertium, quare qui solam Dei Voluntatem intendit, ubique, suæ voluntati propriæ nihil loci relinquit: Sicut si quis mari limitem tolleret, terras omnes auferret, aut demergeret.

36.
Gen 17.

Dictum est Abrahamæ: *Ambula coram me & esto perfectus.* quæso quid est cum Deo ambulare, nisi ubique Deum agnoscere præsentem esse, atque illius motu sese regere: hoc autem quis melius & exactius facit, eo, qui ubique solam & unam Dei Voluntatem intuetur, ad eamque se componit? utique hoc est sollicitè ambulare cum Deo suo: præsertim quòd Voluntas Dei Deus sit, quòd non possit non præsentem Deum cogitare, qui nihil vult extra ejus placitum operari. Ad sui cognitionem tantoperè (ut satis notum est) tendenti ad profectum necessariam, quâ ratione melius, certius, citius quis perveniet, quam per continuam Divinæ Voluntatis contemplationem? contraria enim nunquam magis elucescunt, quam cùm juxta sunt. Vilitas hominis, malitia, obliquitas, fragilitas, ubi elucescet, si in conspectu dignissimæ, Sanctissimæ, rectissimæ, potentissimæ Voluntatis Dei non apparebit? quomodo enim se homo non cognoscat in Voluntate Dei, quando toties experitur inclinari se ad contrariam Voluntati Dei, quando toties se videt, aut deflectere, aut, deflexurum fuisse à recto, à vero, à bono, nisi Dei fulciretur, & regeretur Voluntate, quid quod non aliunde scimus, à quo bonum habemus, si quod habemus, quàm è Dei Voluntate, quid quòd voluntatis nostræ, judiciorum nostrorum

rum, consiliorumque obliquitatem non aliter fidelius exploramus, quàm ubi ea cum divina contulerimus voluntate.

Jam verò Deum, Deique sapientiam, providentiam, potentiam, suavitatem, efficaciam, omnia denique ejus mysteria, ubi ac unde melius certiusque perdiscemus, quàm è divinâ voluntate? Sine quâ nihil de Deo, divinisque rebus scimus aut credimus: quidquid autem credimus, aut scimus, ex ejus voluntate habemus: imò si quando rectenè an fecus de Deo cogitamus nosse volumus, ad Dei voluntatem non aliò recurrimus: hoc enim tantum de Deo sentire possumus, quod ille vult, & dat nos de se sentire posse: neque tamen ideò minus certifumus nos de illo benè sentire, quia ex ejus arbitrio sentimus de ipso, qui non aliter potest velle, ut sentiamus de ipso, quàm ipse sentit de seipso: imò in quo unum & idem est, ipse sensus ejus de seipso, & voluntas, quâ nos vult sic vel sic sentire de seipso.

Puritatem & Munditiem cordis, quæ sola ad visionem, hoc est, ad possessionem Dei sufficit, & requiritur, (*Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt,*) non aliter certius acquirere possumus, quàm cum totos nos uni divinæ voluntati impendimus: quid enim immundum in me supersit, quando totum me divina voluntas occupat: hoc est, quando me totum divinæ voluntati impendo? Certè si quid in homine immundum est, aut ex homine, aut ex Deo est. qui se voluntati divinæ totum impendit, nil sibi ex se, quo ex parte suâ inquinari posset, reliquit: aut ergo amator divinæ voluntatis solius, nihil

V.P. Druzb. Op. II.

C

im-

37.

38.

Matt. 5.

immundi in se habet, & sic purus corde est; aut si quid habet, à divinâ voluntate habet; quod vel blasphemiam est dicere, vel necesse est immunditiam illam mundissimam esse.

39.

Imò etiam non aliter homo facilius ad Nihilum sui reducitur planissimum, quàm isto studio voluntatis divinæ. Si enim vere nil aliud homo, quàm solam Dei voluntatem operatur, cum hoc ipsum per eandem solam Dei voluntatem operatur (*Sine me enim nihil potestis facere. Et: Omnis sufficientia nostra ex Deo est.*) sequitur in tali homine nihil ex homine remansisse, sed & opus, & operantem unum solumque Deum esse: Ergo in tali homine perit felicissimâ perditione vetus homo totus, & novus si quis est in eo, DEUS est, divinusque, nihil enim jam agit, tanquam agens, sed magis tanquam patiens, nec operatur tanquam ipse, vel tanquam per seipsum, sed operatur tanquam Deus, tanquam per Deum, tanquam ex Deo, in Deo, propter Deum, cum Deo. Per quod tamen nihil minus de mercede aut merito deperdit, quin potius tanto de illo certior est, quanto manifestius se experitur non solum Deo subjectum esse, verùm à Deo & in Deum absorptum; suaque opera tanto esse Deo gratiora, & præmio digniora, quanto minus sunt humana, plus autem divina.

40.

Ex his autem necessariò promanat, ad unionem & contemplationem divinam, non faciliùs perveniri, quàm per eandem Voluntatem divinam, sic enim purificato, purgato, mundato, à seipso extracto, exhausto, annihilatoque, & in Deum translato homini, quid restat? quàm ut eidem uniatur, inhæreat, eum contempletur,

in

Joan. 15.
2. Cor. 3.

in eo voluptuetur, ipso inebrietur, & ut ita dicam, moderatissimâ vesaniâ helluetur. Sane, qui *adhæret Deo*, scriptum est, *unus Spiritus est cum eo*; at quis ita adhæret Deo, ut is, qui unum vult, unum non vult cum Deo? Patet igitur, nisi fallor, quidquid boni & perfecti est, in aliis Sanctis exercitiis, hoc in isto uno perfectiùs, sinceriusque reperiri.

Jam verò quod compendiosius etiam & brevius reperitur, per sese ex dictis elucescit: Quod in multis seorsim est, hoc in isto uno simul reperitur, & quod alia non nisi multâ & magnâ plurimarum circumstantiarum observatione, difficultatunque aut devitatione, aut superatione, cum multis aliis, post alias permutationibus, atque ab imperfectioribus ad perfectiora progressibus, non sine tamen voluntate divinâ conferunt, hoc una & sola divina voluntas, per Intentionem puram operibus applicata, illicò, & brevissimè, & rectissimè, & suavissimè, constantissimeque possidendum tradit.

Declaro rem exemplo. Volo hanc illatam mihi injuriam pati æquo animo, ut Christi exemplum sequar, utque Filio Dei à Deo in Magistrum mihi dato, Domino, Redemptori, Regi meo, homo, discipulus, servus, conformer: volo autem illi conformis esse, quia hæc est Dei voluntas, placitumque hoc est ante oculos ejus: hic patiendi injuriam communis est modus, at de quo nunc ago, & quem hinc commendo, talis est, refecat omnia intermedia, non ut mala, sed ut moram facientia: & dicit; Volo injuriam æquo animo perpeti, quia sic divinâ

C 2

placi-

1. Cor. 6.

41.

42.

placitum est voluntati. Eodem pervenio, quò
& illi, qui priorem sequuntur modum, idem
lucrum commodumque habeo, quia perinde ut
illi, Divinam facio voluntatem; nec plus illi
faciunt, quàm ego, nec minus ego, quàm illi:
hoc solum præ illis habeo ego, quia quò tardius
illi, citius pervenio ego. quin & illud supra illos
fortè assequor ego, quòd illi in tantâ intentio-
num serie, non rarò voluntatem Dei magno suo
damno non attendunt, aut certè non nisi à longè,
& indirectè intuentur: ego autem transitis le-
vioribus, in quibus præcipuum robur succusque
boni non est, medullam rectitudinis, & sancti-
tatis, scilicet, Dei voluntatem, certus & indubi-
tatus teneo.

43. Atque in hoc meo exercitio illud prætereain-
est commodi, quòd illud mutare nunquam,
aut deserere, ad aliudque perfectius transire,
neesse habeo, cùm tamen secus in aliis eveniat.
Nam à timore servili, ad initialem aut filialem
eundum est, ab amore concupiscentiæ ad amo-
rem amicitæ & benevolentæ; ab amore Christi
carnali & tenero, ad amorem Spiritualem, &
serium; denique à Christo ad Deum, à Thean-
dricis, ad pure divina transeundum est: ego
autem sive Incipiens, sive proficiens, sive per-
fectus; sive in activâ, sive in contemplativâ,
sive in mista occupatus sum vitâ, semper volun-
tati Dei inhæreo, quin & inhærere debeo, quæ
ita se mihi accommodat in omnibus, ut cùm
immutabilis sit, mecum tamen mutetur, & In-
cipientibus talem se præbet, ut solis Incipienti-
bus videatur congruere: proficientibus talis ap-
paret, ut ipsorum tantum putetur: perfectus

sib

i

fibi soli reservatam penè asserit. Non quod mutet divina voluntas naturam, quæ (ut dixi) est immutabilis, & eadem semper, sed quia usum sui variat, vel potius mutat eos qui se utuntur, redditque capaciores sui tantò magis, quantò illi ipsâ uti pergunt impensius. quod lumen in omnibus aliis piis exercitiis, vel non omninò, vel non facilè reperias ut unum omnibus commodè serviat, sed ita nata sunt omnia, ut omnia omnibus, unum uni, aliud alteri conveniat. Nullum igitur dubium esse, voluntatis divinæ exercitationem omnibus aliis ad pietatem & perfectionem exercitiis, nobilior, melius, compendiosius, perfectius esse.

C A P U T IX.

Intendere & exercere in omnibus Dei Voluntatem an præstet Intentioni quæsitivæ in omnibus Gloriae divinæ?

NON possum hoc loco præterire id, quod 44. fortasse alicui faceffere difficultatem in re propositâ posset. Diceret enim aliquis. Agere propter unicam (aut etiam majorem) Dei gloriam, eamque in rebus omnibus attendere, est sublime sine dubio magnæque perfectionis exercitium, multumque defæcata Intentio; atqui videtur hic etiam operandi modus deferendus esse ob istam quam dudum commendo divinæ solius Voluntatis executionem, & in omnibus intentionem. Sed nimirum tam hæc præsens, quam aliæ permultæ dubitationes nascuntur non aliunde, quàm ex solâ non rectè divinam voluntatem animo concipiendi consuetudine, cujus

Drux
dixi
an usque
nil
V
6